

Sygn. akt I USK 540/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania M. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chorzowie
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 listopada 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 20 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 447/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 447/21 Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację M. B. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 15 stycznia 2021 r., sygn. akt XI U 1686/19, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chorzowie z 16 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 15 stycznia 2021 r., sygn. akt XI U 1686/19 oddalił odwołanie M. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Chorzowie z 16 maja 2019 r. odmawiającej ubezpieczonej prawa do

renty z tytułu niezdolności do pracy w następstwie choroby zawodowej skóry stwierdzonej w 1997 r.

Powodem odmowy prawa do renty na wniosek ubezpieczonej z 8 marca 2019 r. było ustalenie organu rentowego, że u wnioskodawczynie (ur. w 1959 r.) nie zachodzi niezdolność do pracy w następstwie choroby zawodowej, której jedynym objawem jest obecność rumienia na twarzy, przy braku dysfunkcji miejscowych.

Apelację od tego wyroku wniosła odwołująca się, która zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako niezasadną.

W ocenie Sądu drugiej instancji, w świetle zgodnych wypowiedzi biegłych sądowych lekarzy specjalistów opiniujących stan zdrowia ubezpieczonej - choroba skóry ubezpieczonej przebiega w sposób bezobjawowy lub występuje w łagodnej postaci. Od 2012 r. nie było potrzeby intensywnego leczenia schorzeń. Ubezpieczona jest obecnie w pełni sprawna fizycznie w kontekście choroby zawodowej. Od 2002 r. ubezpieczona nie ma kontaktu ze stanowiskami pracy w hutnictwie. Posiada wykształcenie średnie w zawodzie kucharki, którego nie wykonywała. Poziom wykształcenia, wiek ubezpieczonej, upływ czasu od zakończenia pracy zawodowej uprawnia do wniosku, że ubezpieczona zachowała zdolność do pracy zarobkowej, przy zachowaniu przeciwwskazań profilaktycznych.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że potencjalna możliwość zaostrzenia objawów choroby zawodowej w przyszłości - eksponowana w treści apelacji - nie czyni zarzutów apelacji uzasadnionymi, a przez to apelację, jako bezzasadną, należało oddalić.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną odwołująca się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że jak wynika z zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej oraz z ich uzasadnienia, niniejsza skarga jawi się

jako oczywiście uzasadniona, albowiem uchybienia w zakresie stosowania przez Sąd drugiej instancji prawa miały kwalifikowany charakter, niepodlegający różnym ocenom i były one dostrzegalne w sposób oczywisty.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o:

- 1) wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak jej oczywistej zasadności;
- 2) w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - o oddalenie skargi kasacyjnej;
- 3) zasądzenie od odwołującej się na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego przed Sądem Najwyższym według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas,

gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono jakiegokolwiek przekonującej argumentacji, która mogłaby przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna jest w niniejszej sprawie oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu tym ograniczono się jedynie do odesłania w tym zakresie do zarzutów skargi kasacyjnej, natomiast cała dalsza argumentacja nie ma charakteru prawnego i nie dotyczy rażącego naruszenia prawa, stanowi natomiast bezpośrednią polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez Sąd drugiej instancji i jest próbą przeforsowania własnej oceny materiału dowodowego przez stronę skarżącą. Trzeba zatem przypomnieć, że Sąd Najwyższy, jako sąd prawa, jest związany ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

[as]